

Отъ дѣ да наченѣ, О моя любезна,
Да ти исприкажѣ съ нѣкой лесниѣ
Какви мѣкы теглѣ; какъ за тебе чезнѣ,
Какъ линѣѣ, вѣнѣ, въ младѣ младиѣ,

Туй за да сполучѣ, иска да са учѣ,
И да станѣ риторѣ съ нѣкой умѣ высокѣ
Но мои-тѣ мѣкы ще ми бѣдѣтъ срѣкы,
Тѣ ще ми послужатѣ за добръ урокѣ.

Петъ години станѣ, отъ когатѣ захванѣ
Люто да мя мѣчи, твоя-та любовь;
Ето ма обори, ранѣ ми отвори,
Безъ цѣлѣ отъ тебе на смѣртѣ съмѣ готовѣ.

Тебе само видѣхѣ, звѣзда толкозѣ ясна,
Свѣтъ-тѣ да ся чули съ твой-тѣ красотѣ:
Гиздава, напета, дѣвойка прѣкрасна
Като тебе нѣма друга на свѣта.

Отъ сѣрдце вѣздышамѣ, тебе като мыслѣ
Ахѣ! кога ще видѣ твоє-то лице!
Денѣ та бѣлнувамѣ, нощѣ та сѣнувамѣ,
Ты си завладѣла мое-то сѣрдце.

Туй ще ти ся молѣ, пиле, ты мой славей,
Вѣрно ма обычай, както ази тебѣ,
Често ма посмыслей, и не мя забравей,
Че умирамѣ, душкѣ, отъ жалѣ злочестѣ?

И ако слѣдѣ вѣрѣе разберешѣ за мене
Какъ че съмѣ загынѣлъ въ младѣ, нѣжнѣ вѣрѣстѣ